

ת"פ 18951/12/19 - ידיעות תקשורת בע"מ נגד שמואל שמש, מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 18951-12-19 מדינת ישראל נ' שמש
תיק חיצוני: 114082/2017
בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא
מבקשת ידיעות תקשורת בע"מ
נגד משיבים
1. שמואל שמש
2. מדינת ישראל

החלטה

בקשת גוף תקשורת להתיר פרסום פרטים מזהים בדבר זהות המתלוננת.

כתב האישום

1. ביום 7.3.21 הורשע המשיב בעבירות של חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת, לפי סעיפים 4+5 לחוק המחשבים, תשנ"ה-1995; פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 2(1), (3) + 5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן - חוק הגנת הפרטיות); מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); וסחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 לחוק העונשין.

2. פרטי האישום תוארו בהרחבה בהכרעת הדין ואחזור על עקרי הדברים למען שלמות התמונה.

3. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום עסק המשיב בהתקנת מצלמות בעלות אפשרות גישה מרחוק. המתלוננת היא בעלים של מכון יופי, בו מבוצעים בין היתר טיפולי אסתטיקה לנשים באזורי גוף מוצנעים, בעירום מלא או חלקי (להלן - המכון). במכון הייתה מותקנת מצלמת אבטחה אשר צילמה, בין היתר, את מיטת הטיפולים (להלן - מצלמת האבטחה). בין השנים 2015-2017 התחבר הנאשם מרחוק למצלמת האבטחה בכ-200 הזדמנויות שונות וזאת על מנת לצפות בנשים בעת שעברו טיפולים אסתטיים במכון, ללא ידיעתן, ותוך פגיעה במזיד בפרטיותן. ב-61 הזדמנויות שונות תיעד הנאשם את המתרחש בחדר הטיפולים עת בוצעו בנשים טיפולים אסתטיים בגופן וזאת תוך שהוא פוגע בפרטיותן והכל לשם סיפוק או ביזוי מיני (להלן - הנשים המצולמות). בסרטונים אלו, נראות הנשים המצולמות בעירום חלקי כאשר מבוצעים בהן טיפולים במקומות אינטימיים.

4. במהלך שנת 2017 יצר המשיב קשר עם המתלוננת, הציג עצמו ככזב כחוקר פרטי החוקר תלונת לקוחה בדבר פגיעה בפרטיותה במכון. המשיב טען בפני המתלוננת שהוא מחזיק בסרטונים ממצלמת האבטחה וכי הוא

יכול להגיש בשם הלקוחה תביעה בסכום של מיליוני שקלים. על מנת להימנע מכך, דרש המשיב סך של 150,000 ₪ ואיים שאחרת תוגש נגדה תביעה בבית המשפט במסגרתה יוצגו הסרטונים.

5. המתלוננת הגישה בגין כך תלונה במשטרה, הנאשם נחקר ובהמשך הוגש נגדו כתב האישום וכאמור הוא הורשע בעבירות שיוחסו לו. הכרעת הדין ניתנה ביום 7.3.21.

הבקשה להתיר פרסום

6. ההליך התנהל מבלי שהתבקש צו איסור פרסום כלשהו. עם זאת, בהכרעת הדין לא צוינו פרטים מזהים כלשהם ביחס למתלוננת, זולת שהמכון ממוקם בקריית אתא, כפי שאף צוין בכתב האישום. ביום 16.3.21 הגישה המשיבה בקשה דחופה לאיסור פרסום ובה ביקשה להורות על איסור פרסום שמה של המתלוננת, שם בית העסק, שם אחיה (אשר העיד במהלך המשפט) וכן לאיסור פרסום כל פרט שעלול לחשוף את זהותה. בבקשה טענה המשיבה כי המתלוננת הביאה לידיעתה שבכוונת התקשורת לפרסם כתבה בנושא האישום הכוללת את שמה. נטען כי איסור הפרסום נדרש על מנת למנוע פגיעה חמורה בפרטיות המתלוננת והמטופלות וזאת מכוח סעיף 70 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן - חוק בתי המשפט). כן צוין בבקשה שעמדת המשיב היא שיש לאיסור פרסום שמם של כל המעורבים לרבות שמו.

7. כאן המקום לציין כי עם הגשת כתב האישום הגדירה מזכירות בית המשפט את התיק במערכת נט המשפט ככולל איסור פרסום וזאת בשל הכללת עבירת מין בין סעיפים האישום ומבלי שניתנה בנושא כל החלטה שיפוטית. עם זאת, ביום 17.5.20 הודיעה המשיבה, לבקשתי, כי היא "סבורה שאין עילה לאיסור פרסום". המשיב הותיר הנושא לשיקול דעתי. משכך, הוריתי שיש לשנות סיווג זה במערכת נט המשפט, כך שהתיק לא יתנהל תחת איסור פרסום כלשהו.

8. כמו כן, ראוי להוסיף שתי הערות כבר עתה וזאת להבנת התמונה המלאה.

(-) בשל התקנת המצלמה בחדר הטיפול נחקרה המתלוננת כחשודה בעבירה של פגיעה בפרטיות, אך התיק נגדה נסגר בעילה של חוסר ראיות. המשיבה הצהירה (במסגרת טענה להגנה מן הצדק שטען המשיב) כי לאחר שימוע החליטה לסגור את התיק בעניינה בשל כך שסברה שאין סיכוי סביר להרשעה וזאת לאור טענה בדבר הגנה על עניין כשר כאמור בסעיף 18(2)(ג) לחוק הגנת הפרטיות וכן בשל טענות נוספות (ראו בנושא סעיף 90 להכרעת הדין).

(-) במהלך הדיון התברר כי הנשים המצולמות (כאמור, 61 במספר) לא קיבלו מעולם הודעה מהמשטרה בדבר העבירות שביצע המשיב כלפיהן, ואף לא על כך שצולמו על ידי המתלוננת במכון בעת קבלת הטיפולים. בעת הדיון ביקשתי לקבל הסברים בנושא אך למשיבה לא הייתה תשובה לפשר הדבר. בהכרעת הדין ציינתי כי היה על המשטרה לפעול לאיתור נשים אלו ולמסור להן הודעה על הפגיעה שבוצעה בגופן וראוי כי המשיבה תשקול עמדתה בנושא שנית (סעיף 111 להכרעת הדין).

9. ונחזור לענייננו. בו ביום בו הוגשה בקשת המשיבה לאיסור פרסום פרטי המתלוננת, הוריתי על איסור פרסום כמבוקש, אך זאת באופן זמני בלבד ובמטרה למנוע פגיעה בלתי הפיכה במתלוננת עד החלטה סופית בנושא. בהחלטתי ציינתי כי על המשיבה להבהיר מהי הפגיעה החמורה בפרטיות המתלוננת שעלולה להיגרם בעטיו של הפרסום, וזאת במובחן מפגיעה בשם הטוב. כן ביקשתי את עמדת המשיבה ביחס לשאלה אם אין ערך ציבורי חשוב בפרסום שם העסק על רקע העובדה שהנשים המצולמות לא קיבלו הודעה על המעשים, אך תוך התייחסות לאפשרות שהפרסום עלול להביא לזיהוין כחלק מקבוצה. המשיבה הגיבה ביום 21.3.21 וטענה כי בקשתה "מבוססת בעיקרה על הפגיעה החמורה שעלולה להיגרם למטופלות" (ההדגשה שלי - י.ט.) אשר ניתן יהיה לקשר אותן למקום באם יפורסמו פרטי המתלוננת. ביחס לפגיעה בפרטיות המתלוננת נטען שאופי הטיפוליים המבוצעים במקום מצדיקים מסקנה כי פרסום שמה של המתלוננת עלול לגרום לה פגיעה חמורה בפרטיותה. כן ציינה המשיבה שבעקבות הערות בית המשפט היא תפעל לאיתור הנשים המצולמות ותיידען בדבר הפגיעה בהן. נטען כי היות שמדובר "בקבוצה סגורה" אין צורך בפרסום הדבר ברבים לצורך הבאת הנושא לידיעתן. כן נטען שהיקף איסור הפרסום המבוקש הוא מצומצם ומשכך, בשם לב למכלול השיקולים, מדובר באיזון ראוי שאינו פוגע בעקרון פומביות הדיון וזאת על רקע השיקולים הנוגדים.

10. ביום 22.3.21 הגישה המבקשת בקשה לביטול צו איסור הפרסום הזמני. המבקשת הדגישה שההליך נוהל לכל אורכו ללא איסור פרסום וזה התבקש רק כאשר פנתה למתלוננת לצורך תגובתה לפרסום הצפוי. לגופו של עניין נטען שמדובר בנושא בעל חשיבות ציבורית וכי המתלוננת היא דמות מרכזית בהליך, הגם שאינה הנאשמת, אך האירועים התרחשו בבית העסק שלה וכי הכרעת הדין מעלה שאלה בדבר אחריות בעל מכוון יופי לפגיעה בפרטיות לקוחותיו. צוין כי הותרת שמה תחת צו איסור הפרסום יפגע בעקרון פומביות הדיון ויעמוד בחוסר הלימה ברור מול חובותיו של בעל עסק מסוג זה לשמור על פרטיות לקוחותיו. בעניין זה הודגש כי עקרון הפומביות נקבע בחוק יסוד וגריעה ממנו אפשרית רק במסגרת הוראת חוק אותה יש לפרש בצמצום. נטען עוד שעקרון זה נועד לתרום לשקיפות פעולות הרשויות והשלטון, הוא מבטיח ביקורת ציבורית על המתרחש במערכת איכפת החוק ותורם להגברת אמון הציבור ברשויות השלטון. ביחס לפגיעה אפשרית במתלוננת נטען כי הבקשה הושתתה על עילה בלתי ראויה, שכן לא הוצגה פגיעה בפרטיות המתלוננת, לא כל שכן חמורה, אלא הפגיעה הנטענת עניינה בהגנה על המוניטין העסקי של בעלת עסק וגרימת נזק תדמיתי, שאינם כרוכים בפגיעה בפרטיות, ומשכך אין הם מהווים בסיס אפשרי לפגיעה בעקרון הפומביות. כן נטען שהותרת איסור הפרסום על כנו עלול להביא לפגיעה בעסקים אחרים אשר לקוחותיהם עשויים לחשוש שבהם מדובר. ביחס לאפשרות שתגרם פגיעה בנשים המצולמות נטען שאין בסיס לדבר וכי באמצעות הפרסום תוכל כל מטופלת להחליט אם היא מעוניינת לברר את שאלת פגיעתה. משכך, התבקש ביטול הצו הזמני.

11. קיימתי דיון בבקשה ביום 5.4.21 בנוכחות המתלוננת ובא כוחה. המשיב ביקש שלא להתייצב לדיון (והתרתי זאת) ולא הביע כל עמדה בנושא.

טיעוני הצדדים בעת הדיון

12. עמדתה של המשיבה עברה מספר שינויים. כפי שצוין לעיל, בבקשה בכתב נטען לפגיעה בפרטיות המתלוננת והמטופלות. עם זאת בעת הדיון הסכימה המשיבה שלא ניתן "לומר באופן חד משמעי שכן תגרם פגיעה חמורה בפרטיותה של בעלת העסק, המתלוננת..." והדגישה שבקשתה היא להגן מפני פגיעה שעלולה להיגרם לנשים

המצולמות באם יפורסם שם העסק, וזאת בשל האפשרות לקשר אותן למקום זה. בעניין זה נטען שהנשים המצולמות הן קורבנות עבירת מין שיש להגן עליהן וכי "כמעט וודאי" שמי שקיבל טיפול בבית העסק פרסם עובדה זו ברשתות החברתיות ודבר זה עלול להביא לזיהוי של הנשים. כן נטען שאף יתר המטופלות שצולמו בעסק (ושאין בעניין תיעוד כלשהו ורובן הגדול לא צולם בעת מתן טיפול אינטימי) ראויות להגנה מפני חשיפת פרטיותן. המשיבה טענה שיש בידה כלים להביא לאיתורן של כל הנשים, בין אלו שתועדו בעירום ובין שלא, ולכן מדובר בחלופה ראויה יותר על מנת להביא את הדבר לידיעתן, מאשר פרסום פומבי. ביחס לטענה שבעבר סברה המשיבה שאין צורך באיסור פרסום, נטען כי בעת ההיא לא היו בתיק פרטים שהיו עלולים להביא לזיהוי העסק, וכי פרטים אלו נוספו במהלך שלב ההוכחות עת המתלוננת ואחיה העידו.

13. כאן המקום להדגיש כי בהודעה בכתב שהגישה המשיבה למחרת יום הדיון, דייקה את עמדתה וטענה הפעם במפורש כי הבקשה "אינה נוגעת לפגיעה בפרטיות המתלוננת" אלא לפגיעה שתגרם "לנשים המצולמות - לקוחות בית העסק שתועדו בו בעירום", אשר ניתן יהיה לזהותן באם יפורסמו פרטי המתלוננת. רוצה לומר, עמדתה העדכנית של המשיבה היא שאין מקום לאיסור פרסום פרטי המתלוננת בשל פגיעה בפרטיותה, אלא רק בשל כך שפרסום זה יביא לזיהוי הנשים שצולמו בעירום. ודוק: המשיבה לא טענה עוד לפגיעה שתיגרם לכל המטופלות אם יפורסמו פרטי המתלוננת, אלא רק לאלו שצולמו בעירום (כלומר 61 נשים).

14. אפשרתי למתלוננת זכות טיעון עצמאית. בא כוחה טען שאין כל עניין ציבורי ראוי להגנה התומך בפרסום שמה, תוך שהדגיש שאין מדובר במי שהיא נאשמת, אלא במתלוננת. בעניין זה הפנה ב"כ המתלוננת להנחיית פרקליט המדינה 14.18 **איסור פרסום "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" לפי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט**, לפיה יש לתת משקל לעובדה שמדובר במתלוננת שפנתה למשטרה לעזרה. בעניין הפגיעה בפרטיות נטען כי אף המתלוננת ביצעה בעצמה טיפולים במכון ומשכך אף היא בגדר נפגעת עבירה. ב"כ המתלוננת הצטרף לעמדת המשיבה בדבר הפגיעה האפשרית בנשים המצולמות באם יפורסם שם העסק וטען שאין צורך בפרסום לשם השגת הרתעה, שכן זו הושגה בעצם פרסום הכרעת הדין.

15. המבקשת השיבה וטענה שאין בסיס לטיעון לפיו חשיפת שם העסק תביא בהכרח לזיהוי הלקוחות, בוודאי שלא הנשים המצולמות, וכי לא הונחה תשתית עובדתית מספקת בנושא ובכל מקרה הדרישה בפסיקה היא לפגיעה ברמה של קירבה לוודאות. נטען כי על פי פרסומי המכון עיקר פעילותו אינה קשורה בטיפולים אינטימיים במובנו העמוק של הביטוי והם אינם מבוצעים בעירום, כך שאין כל סיבה להגיע למסקנה שפרסום שמו יביא לזיהוי הנשים שצולמו בעירום. כן צוין שאף אם הפרסום עלול לגרום לפגיעה "במישורים אינטימיים" אזי יש לתת את הדעת לשלב המתקדם בו מצוי ההליך ולחשיבות הציבורית שבדיון בדבר גבולות המותר והאסור במכוני יופי לצורך שמירה על פרטיות המטופלות. עוד נטען כי פגיעה בשם הטוב של בעלת העסק אינה נכללת בגבולות ההגנה על הזכות לפרטיות. ביחס לטענה בדבר היעדר עניין ציבורי התומך בפרסום שם המתלוננת, נטען כי עצם קיומו של הליך משפטי מניח עניין ציבורי הראוי לפרסום, לא כל שכן כאשר המתלוננת הייתה חשודה בפגיעה בפרטיות המטופלות. ביחס לטענה להיות המתלוננת קורבן של עבירת סחיטה אשר פרסום שמה עלול לשדר מסר שלילי בדבר יכולת ההגנה על קורבנות עבירות, נטען כי מדובר במי שהייתה גם חשודה בפרשה ובכל מקרה ניתן להקטין את הפגיעה במתלוננת - ככזו - באמצעות סיקור הוגן המדגיש כי היא קורבן של עבירת סחיטה. עוד נטען כי פרסום שם המכון יביא מרגוע לנשים רבות אשר אינן יודעות כיום באיזה מכון מדובר והאם אפשר שאף הן בין הנפגעות. ביחס לטענה בדבר היות המתלוננת נפגעת עבירה בעצמה (בשל

כך שהיא טיפלה בעצמה במכון), נטען כי הדבר ניתן לפתרון בכך שעובדה זו תיאסר לפרסום. עוד נטען כי המתלוננת נוהגת מוסר כפול ועושה שימוש בנשים המצולמות על מנת למנוע את פרסום שמה, בעוד שהיא עצמה לא טרחה עד כה ליידע אותן בדבר הפגיעה בהן.

16. המתלוננת ביקשה את רשות הדיבור. בדבריה תיארה את הפגיעה שנפגעה עקב הסחיטה שעברה וטענה שאין לשכוח שהיא עצמה נפגעת עבירה. המתלוננת טענה עוד כי פרסמה ברשת הפייסבוק את העובדה שנסחטה תוך שהגישה בפני נשים שראוי שתעמודנה על זכויותיהן באם תפגענה באופן דומה. המתלוננת שבה והגישה כי הפרסום יפגע בלקוחות וכי דבר זה ביקשה למנוע עת פנתה למשטרה.

דין והכרעה

א. המסגרת הנורמטיבית

17. סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה קובע את עקרון היסוד של שיטת משפטנו לפיו "בית משפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת לפי חוק". עקרון זה מעוגן אף בהוראת סעיף 68 (א) לחוק בתי המשפט הקובע כי "בית המשפט ידון בפומבי". בעניין זה נקבע כי עקרון פומביות הדיון "הינו אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו" (ע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 444, 450). הרציונל שעל בסיסו מושתת עקרון יסוד זה הוגדר כך:

"שלושה רציונלים מרכזיים עומדים מאחורי עיקרון פומביות הדיון. הרציונאל הראשון הינו זכות הציבור לדעת, והוא מבוסס גם על חופש הביטוי וחופש העיתונות ... רציונל זה שם במרכז את החופש לפרסם ברבים את הנעשה בבית המשפט ... לרציונל זה שני היבטים: האחד, הוא זכותו של הציבור לקבל מידע על אופן פעולתן של הרשויות הציבוריות, ובכלל זה הרשות השופטת ... בדרך זו מתאפשרת ביקורת ציבורית על הרשויות, ביקורת שהיא מאבני היסוד של המשטר הדמוקרטי. "אין חולקין שפומביות הדיון המשפטי, במובנו הרחב הכולל הן את קיום הדיון המשפטי באופן הפתוח לציבור הרחב והן במובן פרסום זהות בעלי הדיון, מהווה סימן היכר לשיטה משפטית בחברה דמוקרטית, שיטת משפט המזמינה את כלל הציבור להיחשף לפעולותיה, ללמוד אותן, לבקרן ולהעריכן" (בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 18.7.05)). ... ההיבט השני עניינו התרומה של פרסום ברבים של דברים לשם גיבוש סדר היום הציבורי, וסיוע לפרטים בחברה לגבש את השקפותיהם ודעותיהם... הרציונאל השני בבסיס עיקרון פומביות הדיון הינו תרומתו לשיפור איכות ההחלטה הניתנת בסוף ההליך ... "פומביות הדיון היא מעיקרי היסוד של עשיית משפט צדק"

(דברי השופט ברנזון בע"א 550/75 מורלי נ' בגון, פ"ד ל(2) 309, 315-314) עינו המבקרת של הציבור היא אמצעי העשוי, כשלעצמו, "לבטל כל אפשרות של שפיטה מתוך משוא פנים ודעה קודמת" (ע"פ 152/51 טריפוס נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ו(1) 17, 23 [..] הרציונאל השלישי מתייחס לאמון הציבור ברשויות הציבור בכלל, ובבתי המשפט בפרט. "עקרון זה מהווה גורם-בלעדי-אין לאמון שרוחש הציבור לרשות השופטת" (ר"ע 176/86 פלונית נ' פלוני, פ"ד מ(2) 497, 499 [..] באמצעות פומביותו של המשפט, נמנע הרושם שהדין נעשה במסתרים ותוך הפעלת שיקולים זרים ... והצדק נראה ולא רק נעשה" (ע"פ 11793/05 **חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל ואח'** (5.4.2006); להלן - **עניין חברת החדשות**)

18. הכלל הוא אפוא שדיוני בית המשפט נערכים בפומבי, כאשר לפומביות הדיון שני פנים. האחד - ניהול המשפט בדלתיים פתוחות, כך שכל אדם יכול להיכנס לאולם בית המשפט (בכפוף לשיקולי קיבולת האולם). השני, עניינו היתר לפרסם ברבים פרטים על תוכן ההליך, לרבות שמות בעלי הדין וכל פרט אחר (עניין **חברת החדשות**). ודוק: בעידן המודרני, עיקר חשיבותו של העיקרון בדבר פומביות הדיון בא לידי ביטוי דווקא ביכולת לפרסם ברבים את תוכנו של ההליך המשפטי כאשר "לעניין זה ניתן לומר כי הציבור הרחב שולח את אנשי-התקשורת - כנציגיו - אל אולם בית-המשפט, ואלה מביאים את דבר ההליכים אל שולחיהם באמצעות הפרסום" (רע"פ 5877/99 **יאנוס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(2), 97; להלן - עניין **יאנוס**).

19. עם זאת, כמו כל עיקרון, אף העיקרון בדבר פומביות הדיון אינו מוחלט ויש שעליו לסגת מפני עקרונות אחרים. ואולם, הסמכות להורות על הגבלת פומביות הדיון אמורה להיקבע בחוק, לאור הוראת סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה הקובע זאת במפורש. עוד יודגש כי בבוא בית המשפט לבחון בקשה לאיסור פרסום "שומה עליו לבחון שתי שאלות: האחת, האם מתקיימת עילה העשויה לכאורה להוות בסיס לבקשה. השנייה, האם השיקולים השונים (של הצדדים ושל הציבור) - הן האינטרס העומד בבסיס העילה האמורה, והן שיקולים אחרים התומכים בעיקרון פומביות הדיון - מצדיקים את הפגיעה בעיקרון פומביות הדיון ... יש לזכור, כי בבואו לעשות שימוש בשיקול הדעת המסור לו, על בית המשפט לפרש את היוצאים מן הכלל לעיקרון פומביות הדיון בדרך של צמצום, ולעולם תיטה הכף אל עבר התרת הפרסום" (עניין **חברת החדשות**).

ב. נטל ההוכחה

20. טרם דיון, יש להשיב האם קיימת משמעות לכך שנכון להיום קיים צו איסור פרסום זמני. האם יש בכך להעביר אל המבקשת את הנטל להוכיח היעדרה של פגיעה המצדיקה איסור פרסום, או שמא עדין הנטל מוטל על המשיבה להראות שמתקיימת פגיעה המצדיקה סטייה מעקרון פומביות הדיון. הצדדים לא התייחסו לנושא אך אציין שבפסיקה נקבע כי במקרה שקיים צו האוסר את הפרסום, אזי על מי שמבקש את ביטולו או צמצומו, להראות מדוע מוצדק לסטות מהאיזון שנערך בעבר. ואולם, הרציונל בעניין זה הוא כי "משניתן צו איסור פרסום, ההנחה היא כי יש בפרסום [...] משום פגיעה בפרטיותו של מבקש הצו. הנטל מוטל מעתה על המבקש להסירו או לצמצמו" (רע"פ 278/19 **ברוך קרא נ' מדינת ישראל** (2.1.2020)). בענייננו, ניתן צו איסור פרסום זמני עד לקבלת מלוא הפרטים הנדרשים ומבלי שנערך איזון בין מלוא האינטרסים השונים, בבחינת צו ארעי למניעת נזק שיגרם עד סיום הברור. משכך,

אינני סבור שהנטל הוא על המבקשת להראות שיש הצדקה לסטות מהמצב כיום, אלא הנטל הוא על מבקש איסור הפרסום (ראו בהשוואה: בש"פ 6988/19 בני פרץ נ' הוצאת עיתון הארץ (26.11.2019), פסקה 32; להלן - עניין בני פרץ).

ג. יריעת המחלוקת

21. שני הצדדים (וכך גם המתלוננת עצמה) טענו כי עניינו מצוי בגדרי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, שזו לשונו:

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם" (ההדגשה שלי - י.ט.)

22. בסעיף זה קבע המחוקק את נקודת האיזון שבין שני הערכים המתנגשים - פומביות הדיון מצד אחד, והזכות לפרטיות מהצד השני - והעמידה על מצב בו הפגיעה בפרטיות היא חמורה. משכך, ככל שהפגיעה בפרטיות אינה חמורה, תינתן הבכורה לעיקרון בדבר פומביות הדיון. כמו כן, הפגיעה הנדרשת היא בפרטיות והחוק אינו מגן על אינטרסים אחרים שעלולים להיפגע בעטיו של פרסום, כגון פגיעה כלכלית או פגיעה בשם הטוב, כאשר האחרונה אינה אחת מתכליותיו של חוק הגנת הפרטיות (ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני (27.2.2008); להלן - עניין עו"ד פלוני)). ביחס להיקף גבולותיו של אינטרס הגנת הפרטיות נקבע כי הוא קשה לתחומה מראש, אך "ככל שהמידע מתייחס לעניינים המשותפים לליבת המונח פרטיות, תגבר הנטייה לראות בפגיעה כפגיעה חמורה" (עניין עו"ד פלוני). אף לאחר שנקבעה פגיעה חמורה בפרטיות, אין לומר כי ידו של אינטרס זה על העליונה ועל בית המשפט להמשיך ולבחון את מידת העניין הציבורי שיש בפרסום המידע המבוקש מול הנזק העלול להיגרם. בעניין זה יש להביא בחשבון את השלב בו מצוי ההליך והאם הוא עבר את כור ההיתוך השיפוטי ונקבעו ממצאים, כמו גם את האפשרות למזער את הפגיעה בפומביות הדיון בדרך של צמצום איסור הפרסום לפרטים מסוימים בלבד.

23. ואולם, כפי שפורט לעיל, עמדתה העדכנית של המשיבה היא שהבקשה "אינה נוגעת לפגיעה בפרטיות המתלוננת" והיא הדגישה שטענתה היא רק לפגיעה בפרטיות שתיגרם לנשים המצולמות (בעירום) באם יפורסם שם המכון. משכך, אפשר היה שלא להידרש לטענות שהעלתה המשיבה בעת הדיון ביחס לפגיעה ישירה בפרטיות המתלוננת, שכן היא חזרה מהן. ואולם, לאור כך שהמתלוננת עצמה טענה לפגיעה בפרטיותה (במיוחד על רקע היותה קורבן עבירה), נדרש דיון בנושא, במיוחד לאור כך שהשינוי בעמדת המשיבה אפשר שהפגיעה אותה היא הסתמכה על עמדת המשיבה בעת הדיון. עם זאת יובהר כי ב"כ המתלוננת לא ביקש להוסיף טיעון לאחר שקיבל לידיו את עמדתה העדכנית של המשיבה.

24. סיכומי של דבר, עלינו לבחון שני מעגלי פגיעה אפשריים. האחד, במתלוננת עצמה והשני בנשים

המצולמות (בעירום). אפנה לבחינה זו כעת.

ד. האם הוכחה פגיעה חמורה בפרטיות המתלוננת

25. אקדים מסקנה לדיון ואציין כבר עתה שאינני סבור שהוכחה פגיעה חמורה בפרטיות המתלוננת, באופן המצדיק להימנע מפרסום פרטיה מטעם זה. אנמק מסקנתי להלן.

26. הטענה לפיה אופי הטיפול הניתנים במכון עלול לגרום לפגיעה בפרטיות המתלוננת אינה ברורה ובכל מקרה היא אינה משכנעת. מדובר במכון יופי המבצע טיפולים קוסמטיים שגרתיים ומשכך לא ברור מדוע יש בפרסום שמה של המתלוננת, כמי שהיא בעלת מכון יופי שכזה, על מנת לגרום לה פגיעה כלשהי, לא כל שכן פגיעה חמורה בפרטיות. למעלה מהדרוש נזכיר כי המתלוננת מפרסמת את דבר עיסוקה באמצעות אתר אינטרנט כך שאין כל בסיס לטענה זו.

27. מעבר לטענה זו לא הובא כל נימוק בדבר פגיעה בפרטיות המתלוננת באם זהותה תפורסם. אכן, הפרסום עלול לגרום לה מבוכה ואפשר שאף פגיעה במוניטין העסקי, שכן היא תזוהה כמי שלכאורה לא דאגה לפרטיות של לקוחותיה, ואולם אין מדובר בפגיעה בפרטיות (שלה) כמובנה בסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט. בכל מקרה, אין מדובר בפגיעה חמורה באינטרס זה.

28. ניתן היה להפסיק את הדיון בנושא זה כבר כאן (ושוב נזכיר שהמשיבה אינה טוענת עוד לפגיעה בפרטיות המתלוננת). עם זאת, והגם שהמשיבה והמתלוננת לא התייחסו לכך, סבור אני שיש לבחון את הפגיעה האפשרית במתלוננת גם מזווית ראייה נוספת. כפי שצוין לעיל, לאחר שהמתלוננת הגישה תלונה במשטרה על אודות הסחיטה, היא נחקרה כחשודה בפגיעה בפרטיות לקוחותיה, לאור כך שהתקינה מצלמה בחדר הטיפולים אשר תיעדה את כל המתרחש בו, לרבות ביצוע טיפולים בנשים בעירום חלקי. על רקע זה, פרסום שמה עלול לגרום לה לפגיעה לא מבוטלת בשם הטוב ובפרטיות, שכן "אין ספק כי זיהוי של אדם כחשוד בפלילים פוגע בשמו הטוב ובפרטיותו ועלול לגרום לו נזק רב וחסר תקנה" (בע"פ 8225/12 **חברה פלונית בע"מ נ' פלוני** (24.2.2013) (להלן - **עניין חברה פלונית**)). אמנם התיק נגדה נסגר בעילה של חוסר ראיות, אך "ייחוס חשד פלילי לאדם פוגע בזכויות אלה, כאשר הדימוי השלילי עלול להמשיך וללוות אותו במשך כל ימי חייו, וזאת אף אם לא הוגש נגדו כתב אישום" (עניין **בני פרץ**).

29. האם יש בעובדה זו להטות את הכף לעבר מניעת הפרסום? נקודת האיזון שקבע המחוקק ביחס לפרסום פרטים על אודות חשודים נקבעה בסעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט לפיו בית המשפט מוסמך לאסור פרסום שמו של חשוד אם "ראה כי הדבר עלול לגרום לחשוד נזק חמור ובית המשפט סבר כי יש להעדיף את מניעת הנזק על פני העניין הציבורי שבפרסום". בפסיקה נקבעו מספר שיקולים שעל בית המשפט לבחון לצורך הגעה למסקנה בדבר "נזק חמור" ובהם "נסיבותיו האישיות של החשוד, מצבו הפיזי והנפשי; אופי עיסוקו של החשוד ואם הוא כרוך במגע עם אנשים; אם החשוד הוא איש ציבור (שאז הנזק שהפרסום יגרום לו רב יותר); אם יש לו ילדים קטנים שהפרסום יפגע בהם ויגביר את הפגיעה בו; אם יש לו עבר פלילי רלוונטי (שאז הפגיעה בו קטנה); סוג העבירה וחומרתה; ומשקל

הראיות שנאספו לתיק החקירה" (עניין **חברה פלונית**).

30. בענייננו, יש לתת את הדעת לכך שהמתלוננת איננה עוד בגדר חשודה, אלא היא בגדר "חשודה לשעבר" (עניין **חברה פלונית**; עניין **בני פרץ**) ומצויים אנו בשלב בו תיק החקירה נגדה נסגר ואף נקבע שלא קיים סיכוי סביר להרשעה בשל טענתה להגנה על עניין כשר בעצם הצבת המצלמות. מחד גיסא, זיהויה של המתלוננת עם בעלת המכון הנזכרת בהכרעת הדין עלול לזהותה כמי שנחשדה בפלילים ולפגוע בכך בפרטיותה על רקע האפשרות שהציבור יסבור כי "אין עשן בלי אש" (עניין **חברה פלונית**). מאידך גיסא, ניתן לציין כי נקבע בפסיקה כי "דווקא מעמדו הנוכחי כ"חשוד לשעבר", כמי שעומדת לו מעין חזקת חפות "מוגברת", הנזק שעלול להגרם לו עקב הפרסום, הוא קטן מזה שנגרם ל"חשוד" רגיל" (עניין **חברה פלונית**). לכך יש להוסיף שאין מדובר במצב בו המתלוננת חולקת על עצם ביצוע המעשה (התקנת המצלמות ותיעוד המטופלות) וסגירת התיק הייתה בשל נימוקים אחרים (ראו בהשוואה נסיבות פרשת **חברה פלונית** שם הטענה הייתה לאי ביצוע המעשה כלל). במצב דברים זה, הנזק שעלול להיגרם עקב הפרסום יוקהה בשל העובדה שהתיק נסגר, וזאת בצד העובדה שהפרסום יכול לזכות את "הצד של המתלוננת", היינו ההצדקה שראתה בהצבת המצלמות במקום, הצדקה שזכתה לאוזן קשבת מצד הפרקליטות עת החליטה לסגור התיק בשל טענה זו.

31. ודוק: מודע אני שאין לסעיף 70(ה1) הנ"ל תחולה ישירה לענייננו. אכן, אם היה מוצא צו איסור פרסום בעת שהייתה המתלוננת חשודה, לא היה הצו מתבטל עם סגירת התיק, והבקשה כעת אמורה הייתה להידון בהתבסס על נקודת האיזון שקבע סעיף זה, בשים לב לעובדה שהתיק נסגר (עניין **בני פרץ**). בענייננו, לא ניתן צו איסור פרסום עת הייתה המתלוננת חשודה ומשכך אינני סבור שניתן להורות כעת על איסור פרסום מכוחו של סעיף זה, שכן המתלוננת כבר אינה חשודה. בכל מקרה, הצדדים לא ביקשו שאעשה שימוש בסעיף זה. עם זאת, לצורך בחינת עצמת הפגיעה שתגרם לה בשל הפרסום (על אודות המעשים בגינם נחשדה בביצוע העבירות) והאיזון הנדרש מול הפגיעה בפומביות הדיון, הפסיקה שדנה בסעיף זה יכולה להקרין גם על ענייננו.

32. סיכומי של דבר, פרסום שמה של המתלוננת כמי אשר בבית העסק שלה הותקנו מצלמות אשר צילמו נשים רבות במצבים אינטימיים, לרבות בעירום חלקי, בהחלט עלול לגרום לפגיעה ממשית בשמה הטוב ובמוניטין העסקי שלה. לאור העובדה שהיא נחקרה כחשודה בפרשה, הפגיעה היא אף בפרטיות. לאור כך שבעת החקירה "אין לחשוד בדרך כלל כלים משמעותיים להתמודד עם החשדות המפורסמים" (עניין **חברה פלונית**) יש בפגיעה זו לאפשר טיעון בדבר "נזק חמור" (סעיף 70(ה1) לחוק בתי המשפט) אותו יש לאזן מול העניין הציבורי שבפרסום, דווקא בנקודת זמן זו. ואולם, איננו מצויים עוד בשלב החקירה. מצויים אנו במצב בו תיק החקירה נסגר. במצב זה יש בסיס לטיעון לפיו "חוזר על כנו הכלל ועקרון פומביות הדיון חל במלואו" (פרשת **חברה פלונית**). כמו כן נקבע בפסיקה כי "דווקא במקרים הנוגעים להחלטה שלא להעמיד לדין היא בעלת חשיבות מכרעת מבחינת התרומה לעיצובו, איכותו והיקפו של הדיון הציבורי, ופרסום של הליכים אלו הוא חיוני להפעלת ביקורת ציבורית אפקטיבית על רשויות אכיפת החוק. חרף זאת, אין פירושו של דבר שלא יתקיימו מקרים חריגים שיצדיקו את המשך איסור הפרסום, וברי כי כל מקרה ייבחן לגופו" (עניין **בני פרץ**). לכך יש להוסיף כי המתלוננת אינה חולקת על הצבת המצלמות בחדר הטיפולים וטענותיה הן במישור ההצדקה שבמעשה חרף פגיעתו בלקוחות. במצב זה הנטייה היא לטובת התרת הפרסום, חרף העובדה שבכך תיחשף העובדה שהיא נחשדה בפלילים, שכן "ככל שאין מדובר בהשמצות חסרות בסיס, אלא בהבאת דברים מפי אומרים, דהיינו, דברים שאמרה המתלוננת עצמה לחוקרת הפרטית, נראה כי זכותה של המתלוננת לשמה הטוב "מוגבלת"; כל זה, כמובן, בתנאי שדבריה אינם מוצגים מחוץ להקשר בו נאמרו, ואינם מסולפים". (עניין **חברת החדשות**). לכך יש להוסיף, כאמור, שעצם סגירת התיק (בוודאי בנסיבות ענייננו) מקטינה את מידת הפגיעה שבעצם

הפרסום, בהינתן שהפרסום יהיה הוגן ויביא את מלוא התמונה.

33. אל מול מידת פגיעה זו יש לבחון את הערך הציבורי שבפרסום פרטי המתלוננת. העובדה שמדובר בהליך משפטי מקימה חזקה בדבר קיומו של עניין ציבורי. אף שאין מדובר באשת ציבור במובן המקובל של הביטוי, אזי מדובר במי שנותנת שירות לציבור, ומשכך יש לבחון את עניין הציבור בזהות המכון על רקע טיב הטענות המופנות כלפיו. כאשר מדובר בפרשה העוסקת בתפקודו המקצועי של בעל מקצוע מול קהל לקוחותיו, מדובר בעובדה רלוונטית לבחינת העניין הציבורי שבפרסום שם בעל העסק. ראו בהשוואה: "ההליך איננו עוסק במישרין בתפקודו המקצועי של עורך-הדין - דבר שהיה עשוי להוות אינדיקציה לקיומו של עניין ציבורי מיוחד - ומשכך סבורני כי פרסום שמו ופרטיו של המשיב, בנסיבות העניין, לא נחזה כבעל תועלת ציבורית של ממש" (רע"א אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' פלוני (23.4.2013)). נתון זה תומך בקיומו של עניין ציבורי בפרטי המכון.

34. כמו כן, מדובר בהליך משפטי המצוי בשלבים מתקדמים והוא חשף פגיעה חמורה בפרטיות, אשר אפשר ומתקיימת במקומות נוספים, אשר ראוי ליידע את הציבור מפני התופעה, כמו גם להביא להרתעה של בתי עסק דומים ואחרים, לבל יקלו ראש בפרטיות לקוחותיהם בעידן בו מצלמות מוצבות בכל מקום (ראו בהשוואה: בש"פ 2484/05 דוד פרי נ' מדינת ישראל (18.7.2005); להלן - עניין פרי). זאת ועוד, דווקא מקום בו מדובר בחשודה שהתיק נגדה נסגר בעילה של חוסר ראיות, קיים אינטרס בפרסום על מנת לאפשר ביקורת ציבורית עניינית על החלטות הרשויות. מסקנה זו מתעצמת נוכח העובדה שאין מחלוקת בדבר הצבת המצלמות כאמור.

35. המבקשת טוענת עוד שקיימת חשיבות לפרסום פרטי המכון על מנת להביא לידיעת הלקוחות, ובפרט לידיעת הנשים המצולמות (ולא רק 61 הנשים שצולמו בעירום), את העובדה שפרטיותן חוללה. אין ספק כי מדובר בתכלית ראויה (בש"פ 6160/16 שמואל אברהם נ' מדינת ישראל (28.10.2015)), שיש בכוחה אף להכריע את הכף בשלב החקירה (רע"פ 4755/15 עזרא שיינברג נ' מדינת ישראל (16.7.2015)), לא כל שכן אפוא בהתקיים תשתית ראייתית מוצקה יותר (עניין פרי). המשיבה סבורה בעניין זה כי מטרה זו תושג בפניה אישית לכלל הלקוחות ובמיוחד לקבוצה הסגורה הכוללת את הנשים המצולמות (בעירום). המבקשת טוענת שספק אם הדבר אפשרי, ובכל מקרה, התנהגות העבר מלמדת על גרירת רגליים בנושא. בעניין זה סבור אני שאין להתעלם מהעובדה שהמתלוננת לא גילתה עד היום את דבר הפגיעה לקהל לקוחותיה, ובהן לנשים המצולמות, ואף המשטרה לא עשתה כן. כמו כן, יש בסיס לטעון בדבר הקושי המעשי שבהבאת הנושא בפני כל הלקוחות שפקדו את המקום בשנים בהן פעלה המצלמה (להבדיל מהנשים המצולמות (61 במספר) שהן קבוצה סגורה שהאפשרות להגיע אליהן טובה יותר). שיקולים אלו תומכים בפרסום פרטי המכון לצורך השגת תכלית זו. בכל מקרה, אף אם ניתן להשיג תכלית זו בדרך אחרת שאינה מחייבת פרסום, אין בכך למנוע את הפרסום. מדובר בשיקול נוסף בעניין קיומו של עניין ציבורי בפרסום ובדבר האפשרות להשגת התכלית בדרך מידתית יותר, ולא בשיקול בלעדי.

36. המבקשת מוסיפה וטוענת כי לאור כך שהפרשה עצמה פורסמה, אזי יש בפרסום החסר כדי להטיל דופי ביתר המכונים באזור, אשר עלולים למצוא עצמם חשודים בידי לקוחותיהם על לא עוול בכפם. אף טענה זו יש בה ממש. בהכרעת הדין פורסם שמדובר במכון בקריית אתא (כפי שצוין בכתב האישום). פרסום חלקי שכזה, בהחלט עלול לגרום ליתר מכוני היופי באזור להיחשד על ידי לקוחותיהם כי הם המכון המדובר. פרסום שם המכון יש בו אפוא אף להעמיד דברים על דיוקם וליצור וודאות תחת חרושת שמועות.

37. שיקולים אלו תומכים בפרסום פרטי המכון והמתלוננת. ואולם, המתלוננת מדגישה כי אף היא קורבן עבירה בפרשה זו וכי פרסום שמה יסדר מסר שלילי לקורבנות עתידיים לבל יתלוננו במטרה פן יפגעו בשל פרסום שמם. האם יש בעובדה זו על מנת להביא למסקנה שונה?

38. מקובל עלי שפרסום העובדה שאדם היה קורבן עבירה סחיטה, עלול לגרום לפגיעה ממשית בפרטיותו. עם זאת, במקרה זה המתלוננת עצמה פרסמה (ברשת חברתית) את דבר היותה קורבן לסחיטה, כך שאין לומר שעובדה זו כשלעצמה מוסיפה לעצמת הפגיעה בפרטיותה כפי שתוארה לעיל. בכל מקרה התוספת אינה משמעותית ואינה משנה את נקודת האיזון ששימשה לצורך הדיון עד כה.

39. השאלה היא אפוא האם חרף כל שנאמר לעיל, שיקולי מדיניות אמורים למנוע את פרסום פרטי המתלוננת בשל כך שהיא קורבן סחיטה והתלוננה במטרה. ראשית, יש לזכור שהמשיבה לא הצטרפה לטענה זו. לשתיקה זו משמעות לא מבוטלת על רקע מעמדה של המשיבה כמי שמייצגת את עניינם של קורבנות עבירה בפני בית המשפט וחזקה ששקלה היטב עמדתה בנושא. לגופו של עניין אציין שאין חולק בדבר חשיבותו של הצורך להגן על פרטיותם של קורבנות עבירות פליליות, והנושא אינו במחלוקת כלל. השאלה היא אם מדובר בתלונה על אודות עבירה אשר מצדיקה בנסיבות עניינינו איסור פרסום בדבר פרטי המתלונן. דעתי היא שהתשובה שלילית. אנמק עמדותי להלן.

40. שני שיקולים נדרשים בענייננו. שיקולי מיקרו - היינו התייחסות לעניינה הפרטני של המתלוננת ולפגיעה שתגרם לה בשל הפרסום, ושיקולי מאקרו - היינו התייחסות להשפעה האפשרית שתהיה על מתלוננים פוטנציאליים אם ידעו ששמם יפורסם במקרה שיתלוננו על אודות סחיטה. יש להדגיש, איננו עוסקים בשאלה מה הייתה התוצאה לו מדובר היה בתלונה על אודות סחיטה בשל נושא אחר (ראו בהשוואה הדיון בשיקולי המקרו והמיקרו בפרשת **יאנוס**; כן ראו בהשוואה נסיבותיו של ת"פ (מח'ת"א) 10279/98 **מדינת ישראל נ' גלית מזרחי** (15.12.1998), שם נאסר פרסום שם המתלוננת בשל כך שהסחיטה עסקה בהרגליה המיניים, להבדיל מטענת הנאשמת שהמתלוננת רכשה ממנה סמים). ענייננו במקרה חריג יחסית בו הסחיטה היא על אודות פגיעה שנגרמה לשורה ארוכה של מטופלות בשל התנהלות בית העסק (ואף אם התיק נסגר ברי לכל שפרטיותן של המטופלות נפגעה ואין על כך חולק). כאמור, בנסיבות מיוחדות אלו, יש ליתן משקל נמוך יותר לשיקול בדבר ההגנה על פרטיות המתלוננת ושמה הטוב (שיקולי מיקרו), וזאת בהינתן העניין הציבורי שבפרסום כפי שפורט לעיל.

41. ומה בדבר שיקולי המקרו. כאמור, קיימת זיקה ברורה בין מידת הפגיעה במתלונן עצמו (שיקולי מיקרו) לבין שיקולי המקרו, שכן ככל שהפגיעה גדולה יותר כך רבים יותר הסיכויים שהמתלונן יחשוש מפני הפרסום הנלווה להגשת התלונה. במקרה זה אין מדובר בחשיפת פרטים הקשורים לצנעת הפרט או פרטים אינטימיים המצויים בליבת הזכות לפרטיות. מדובר בחשיפת פרטים בדבר התנהלות מקצועית, לרבות העובדה שהתקיימה בנושא חקירה משטרתית. פרטים אלו מצויים במדרג נמוך יותר של פגיעה בפרטיות והדגש הוא יותר על פגיעה בשם הטוב ובמוניטין, אם כי כאמור גם בפרטיות. ואולם, אף בהינתן פגיעה זו, בהחלט אפשרי שיהיו מתלוננים שהחשש מפני פרסום שמם ימנע מהם להתלונן והם יאלצו להיכנע לסחיטה. שיקול זה יש להביא בחשבון ואין להתעלם ממנו. מנגד, יש לזכור כי איסור פרסום גורף של פרטי העסק (בשל שיקולי מדיניות) מהווה חסינות מפני פרסום, הגם שמדובר באירוע שראוי להביאו בפני הציבור (כפי שנקבע לעיל).

42. באיזון הראוי במקרה זה סבור אני שידו של הפרסום על העליונה, אף בהינתן שיקולי המאקרו. השיקולים לכך הם אלו שפורטו לעיל, היינו העניין הציבורי שבפרסום; החשיבות שבקיום ביקורת ציבורית על פעולות רשויות האכיפה מקום בו התיק נסגר בשל חוסר ראיות; החשיבות שתושג בשל הפרסום מבחינת הבאת הידיעה על אודות הפגיעה לכלל הנפגעות; ניקוי שמם של בעלי עסקים דומים באזור; ושיקולי הרתעה (עניין **חברת החדשות**). שיקולים אלו מטים את הכף לעבר פרסום, גם בהינתן העובדה שמדובר במתלוננת וזאת, כאמור, בשל נושאה של הסחיטה ונסיבותיו הלא שגרתיות של מקרה זה.

43. טרם סיום פרק זה אציין כי המתלוננת העלתה נימוק נוסף והוא שהיא עצמה טופלה במכון (היינו טיפלה בעצמה) ולכן אפשר שאף היא צולמה. אין מדובר בנימוק שיש בו להטות את הכף לעבר איסור פרסום. בכל מקרה, בעניין זה הסכימה המבקשת להימנע מפרסום עובדה זו ויש בכך כדי לתת פתרון נקודתי לקושי זה מבלי לפגוע בעקרון פומביות הדיון.

ה. זיהוי הנשים המצולמות

44. עד כה, עסקנו בטענות בדבר אי פרסום שם המתלוננת בשל פגיעה בה עצמה. כעת עובר אני לדון בטענת המשיבה שיש בפרסום פרטי המכון להביא לזיהוי הנשים המצולמות בעירום. שוב אזכיר שהמשיבה טוענת לפגיעה רק ב- 61 הנשים שקיים תיעוד בעניין ולא בכל המטופלות. אבהיר כבר עתה שקיים הבדל משמעותי בין שתי הקבוצות. קבוצת הנשים המצולמות (בעירום) היא קבוצה מוגדרת של 61 נשים שצולמו במכון בעת טיפול בעירום (חלקי) והסרטונים בעניין נמצאו אצל הנאשם (ראו דיון בשאלת היקפה של קבוצה זו בסעיף 72 להכרעת הדיון). יתר המטופלות, הן קבוצה לא מוגדרת אשר אמנם צולמו מקבלות טיפולים שונים (שכן המצלמה בחדר הטיפולים פעלה כל העת) ואולם אין מדובר בהכרח בטיפולים אינטימיים ובכל מקרה סרטונים אלו לא קיימים כיום (ולמצער לא הובאו ראיות בנושא).

45. 61 הנשים המצולמות (בעירום) הן קורבנות עבירת מין, שכן נקבע בהכרת הדיון שהחדירה למצלמות והעתקת סרטונים אלו מהווה מעשה מגונה כלפיהן. ביחס ליתר הנשים, לא נקבעה קביעה דומה ואף לא התבקשה. קבוצת הנשים המצולמות (בעירום) ראויה אפוא להגנה מיוחדת, שכן העובדה שקיימים סרטונים בהם הן נראות בעירום (ולו חלקי) בעת ביצוע טיפול אינטימי כמפורט בהכרעת הדיון (וסרטונים אלו היו ברשות המשיב) מקימה מסקנה ברורה בדבר פגיעה חמורה בפרטיותן ובצנעת חייהן, באופן המצדיק איסור פרסום פרטיהן, ועל עובדה זו לא הייתה מחלוקת בין הצדדים.

46. השאלה היא אפוא אם אכן יש מקום לחשש שהביעה המשיבה בדבר האפשרות שפרסום שם המכון יביא לזיהוי נשים אלו. בעניין זה טענתה היא ש"קרוב לוודאי" שנשים אלו פרסמו ברשתות החברתיות את העובדה שטופלו במכון זה ומכאן שניתן יהיה לקשר אותן לפגיעה. על כך השיבה המבקשת וטענה שאין כל בסיס ראיתי לטענה עובדתית זו. נטען שמדובר במכון המעניק טיפולים מגוונים שרובם הגדול אינו קשור לאינטימיות במובנה העמוק ומשכך אין כל בסיס לטענה שלקוחות המכון יזוהו עם אותן 61 נשים שצולמו בעירום בעת ביצוע טיפול אינטימי. כן נטען כי מובן שאין

בסיס לסבור שקיימת אישה שצינה ברשתות החברתיות כי קיבלה טיפול אינטימי מסוג זה, באופן העלול לזהותה כמי שמצויה בקבוצת הנשים המצולמות.

47. לאחר בחינת טיעוני הצדדים לא שוכנעתי שפרסום שם המכון יביא לזיהוי הנשים המצולמות ומשכך, אין בנימוק זה להביא לסטייה מהכלל בדבר פרסום. אנמק מסקנתי.

48. כאמור, אין מחלוקת שראוי לאסור פרסום העלול להביא לזיהוי של הנשים המצולמות. נשים אלו הן קורבנות עבירת מין כפי שנקבע בהכרעת הדין, ומשכך אין לפרסם כל פרט שיש בו להביא לזיהוי וזאת במטרה להגן על פרטיותן וצנעת חייהן (וראו גם סעיף 352 לחוק העונשין). משכך, ככל שיש בפרסום פרטי המכון להביא לזיהוי, יגבר הערך בדבר הצורך להגן על פרטיותן. השאלה היא אם פרסום שם המכון אכן עלול להביא לזיהוי. בעניין זה ניתן להיעזר במבחן ה"דה-אנונימיזציה". ראו:

"לצורך בחינת השאלה האם ניתן לקשור בין אדם לבין מידע מסוים, הוצע בספרות מבחן ה"דה-אנונימיזציה". לפי מבחן זה, אם יש בידי גורם כלשהו מפתח שמאפשר לבצע "הנדסה חוזרת" (reverse engineering), קרי: לשייך את המידע שפורסם לאדם מסוים - אזי יש לומר מלכתחילה כי המידע הוא מידע מזהה (מיכאל בירנהק מרחב פרטי - הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה 193-191 (2010)). על כן, כאמור, אין זה הכרחי כי שמו של אדם או תמונתו יופיעו לצד הפרסום; די בכך שניתן לקשור, באמצעים כלשהם, בין המידע לבין אדם ספציפי על דרך ביצועה של "הנדסה חוזרת". ברי כי "הנדסה חוזרת" כזו עשויה להתרחש בעיקר כאשר המידע שפורסם כולל אפיונים מובחנים ומיוחדים" (ע"א 1697/11 א. גוטסמן אדריכלות בע"מ נ' אריה ורדי (23.1.2013)).

ודוק: במבחן זה נעשה שימוש בפסיקה גם לצורך בחינת שאלת איסור פרסום (ראו פרשת **חברה פלונית**).

49. כאמור, המשיבה טוענת שבאמצעות חיפוש ברשתות החברתיות ניתן יהיה לזהות את הנשים המצולמות. אכן, בימנו אנו, המידע העצום המצוי על אודות אנשים במרשתת בכלל וברשתות החברתיות בפרט, עשוי לאפשר זיהוי של אנשים על בסיס תשתית עובדתית דלה יחסית. עם זאת, דומני כי בענייננו מסקנה זו מרחיקת לכת. מדובר במכון המעניק מגוון רחב של טיפולים, אשר לרובם המכריע אין כל זיקה לענייננו והם לא ניתנים בעירום ולו חלקי (ראו פ/1). משכך, אף אם אישה זו או אחרת פרסמה ברשת חברתית כלשהי כי היא לקוחה של מכון זה, אין בפרט זה להביא לזיהויה כאחת מהנשים המצולמות דווקא. אכן, אפשר ופרסום שם המכון עלול להביא לחשד בקרב סביבתן הקרובה של נשים המטופלות במכון זה בטיפולים מסוג זה, כי אפשר והן נכללות בגדר קבוצה זו. ואולם, לאור כך שלא כל הנשים שקיבלו טיפולים אלו מתועדות בסרטונים אלו (אלא קבוצה מצומצמת יחסית מכלל המטופלות), אף בכך אין ליצור קשר הכרחי (או קרוב לכך) בין הפרסום לבין היותה של אישה מסוימת קורבן העבירה שעבר המשיב. ודוק: אינני סבור שעל המשיבה להוכיח שפרסום פרטי המכון יביא בהכרח לחשיפת זהותן של הנשים, ודי כמובן ברמה נמוכה אף יותר של הסתברות ואולם, נדרשת רמת סבירות המצדיקה את איסור הפרסום. במקרה זה, לדידי, לא הוכחה רמת הסתברות שכזו. פרסום שכזה אינו שונה, לדעתי, ממצב בו מפורסם שמו של מטפל כמי שחשוד בביצוע מעשים מגונים בלקוחותיו

בקליניקה שבבעלותו. פרסום פרטיו במקרה מעין זה, שומר על עמימות מספקת ואינו מזהה כל מטופלת כקורבן של עבירת מין, אף בקרב סביבתה הקרובה, וזאת ככל שלא נלווה לכך גם פרסום לפיו כל המטופלות נפלו קורבן למעשים אלו.

50. כאן המקום להתייחס גם ליתר לקוחות המכון. המשיבה אמנם לא טענה שמוצדק לאסור פרסום בשל פגיעה אפשרית בקבוצה זו ואולם ראיתי לומר מספר מילים ביחס לקבוצה זו לצורך שלמות התמונה. במסגרת כלל הלקוחות ניתן לזהות שלוש קבוצות. הראשונה היא הנשים שצולמו בעירום ובענייני דנו לעיל. הקבוצה השנייה כוללת נשים שהמשיב צפה בסרטונים בהם הן מצולמות מקבלות טיפולים (כלשהם) אך לא שמר את הסרטונים. לא ניתן לדעת את פרטיהן של נשים אלו ואת סוג הטיפול, כך שהפרסום לא עלול להביא לזיהוי. הקבוצה השלישית כוללת את כל שאר לקוחות המכון. מקובל עלי שאף הן נפגעו וזאת בין אם הנאשם צפה בסרטונים הקשורים אליהן ובין אם לא, שכן עצם צילומן (על ידי המכון) בעת קבלת טיפול (כלשהו) ברשות היחיד, ללא הסכמה, היא פגיעה בפרטיות (בעצמה משתנה לאור אופי הטיפול). מקובל עלי שקיימת סבירות ממשית שניתן יהיה לזהות אישה זו או אחרת כלקוחה של המכון, במיוחד בקרב סביבתה הקרובה, אף שמדובר בקבוצה גדולה. ואולם אין מדובר בקבוצה של נפגעות עבירת מין או של נשים שישנן ראיות שמישהו ראה כלל את הסרטונים בענייני ואף לא ידוע מהם הטיפולים שקיבלו. משכך, אין מדובר בפגיעה המצדיקה איסור פרסום וכאמור המשיבה אינה טוענת אחרת.

התוצאה

51. התוצאה היא שאני מקבל את הבקשה ומורה על ביטול החלטתי מיום 16.3.21. כפי שצוין לעיל, מצופה מהמבקשת (ומכל גוף תקשורת אחר) שאם תחליט לפרסם פרטים על אודות המתלוננת, תסקר את המקרה בצורה הוגנת המביאה לידי ביטוי את מכלול היבטי הפרשה, בנוסף למגבלה שנטלה על עצמה כאמור בסעיף 43. עם זאת, על מנת לאפשר לנשים המצולמות לקבל הודעה אישית מהמשטרה, טרם הפרסום, **אני מעכב ביצוע החלטתי עד יום 9.5.21**. הוראה זו אף תאפשר הגשת ערעור, ככל שצד כלשהו יחפוץ בכך, לאור כך שהחלטה זו ניתנת שלא במעמד הצדדים.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ולמבקשת. המשיבה תביא ההחלטה לידיעת המתלוננת.

ניתנה היום, ו' אייר תשפ"א, 18 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.